

Korjandusleht №

Antud:

Meie riigi kultuuriline ülesehitamine asetab kogu rahvale, eriti ta intelligentsemale osale, haruldaset suured nõudmised. Ei pääse neist mööda isegi koolinoorsugu. Kuigi viimane otsekohe aktiivselt kõiki kultuuraelu nähtusi veel kaasa elama ei küüni, siis peab ta seda tegema vähemalt passivselt, s. o. oma eelkäijate tööd tähepanelikult jälgides, neist õppides ja neid tarbekorral arvustades ning end igakülgset ette valmistades eelseisvaks aktiivseks tegevuseks. Meil, „vanadel“, on põhjust rõõmustada selle püsiva huvi ja endi ülesannetest tõsise arusaamise üle, mis noorsoos pea üldiselt valitsemas. Üksikud kõrvalekaldumised ju muidugi on, kuid neiski oleme osalt meie ise süüdi, eriti endi passivsusega.

Allakirjutajad juhiavad erilist tähepanu ühe meie noorsoo enese ettevõtte, Eesti vanema koolinoorsoo ajakirja „Uudismaa“ pääle, mis ilmub 1919. aasta algusest saadik, seega juba neljandat aastat. Noored on asja senni iseseisvalt ajanud ilma suurema ainelise ja isegi vaimlise toetuseta väljastpoolt. Kuid pole raske aimata, millist ainelist ja vaimlist pingutust nõuab õpilastelt peaaegu ainuüksi omal jõul suuruse ja sisu poolest üsna korralikku ajakirja (aastas 8 nummert à 32 lhk.) nii kaua püsti hoida, ajal, mil kaastöö ja raha puudusel välja surnud hulk meie vanemagi põlve perioodilisi väljaandeid.

Mis „Uudismaa“ juures tähtis, on just see, et ta kõiki noortsugu huvitavaid küsimusi erapooletult käsitada tahab, olgu autoriteks vanad ehk noored. Kindlas teadmises olles, et parteipoliitika ja kildkondlikkus ei kuulu noorile, on toimetus sellest järjekindlalt eemale hoidund, andes ruumi nüüsgusiski teravais küsimusis, nagu skoutlus, rahvusküsimus, kooliküsimus, kirjanduslised voolud jne. ühesuguse erapooletusega poolt kui vastu, ise alati protesteerides, kui noorsoo erapooletut arenemist ühelt ehk teiselt poolt

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU
Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

6 568 414 86

takistama tulnud, ja tarbekorral eriartiklites ja ääremärkustes vastu vaieldes, kui on avaldatud vaateid, mille selgitust vaja.

Ka vanema põlve vastu on „Uudismaa“ häätahtlik olnud, ning nendega kontaktis püüdnud töötada. On avaldatud kirjutusi näit. prof. Tallgrenilt, Fr. Tuglaselt, V. Ernitselt, prof. pr. H. Kettuselt, Sophia Vardilt, L. Sapotskilt j. t.

Kuid nüüd tõendavad noored, et ajakirja aineiline kitsikus ähvardab. Trükikulud on kallid, noorsoo ajakirja hind ei tohi aga mitte liiga kõrge olla, et ta neile, kellele määratud, kättesaamatuks ei muutuks. Oleks tõsiselt kahju, kui meie koolinoorsoo vanem ja sisukam ajakiri **raha** puudusel oma ilmumise lõpetama peaks.

Siin on meie, vanemate, kohus appi minna. Allakirjutajad teavad küll väga hästi, et terve rida on häid ettevõtteid, mis toetust vajavad, kuid teadmises, et tahteküllase ja teguvõimsa noorsoo kasvatamine on meie tähtsam ülesanne, loodavad nad siiski, et käesolevale korjanduslehele ükski, kellel ta kätte satub, oma nime kirjumata ei jäta, võimaldes omaltki poolt jõudu mööda meie noorsoo vaimlist arenemist selle ajakirja „Uudismaa“ kaudu.

Ühtlasi ei saa siinkohal soovitamata jätta, et igauks, keda noorsooliikumine huvitab, omale „Uudismaa“ telliks¹⁾ ja teda kaastööga toetaks.

J. Tõnisson.

Gustav Suits.

Fr. Tuglas.

G. Ollik.

A. Reeben.

Villem Ernits.

M. Univer.

E. Martinson.

Vastutuse korjanduse eest võtan oma pääle ning palun korjanduslehed ühes rahaga 1. veebruariks 1923 minu nimele Tartu, Postkast 79, ära saata.

1) Toimetus teatab, et eelolev (V) aastakäik septembrist — maini (8 nummert) 200 mk. maksab. Eelmised aastakäigud on veel terveni saadaval, hinnaga: I — 75 mk., II — 50 mk., III — 140 mk., IV — 700 mk. Adress: Tartu, postkast 79.

